

der Maatschappij, die hij „steeds als een stilstand in onze Maatschappijzaken” heeft gevoeld en „waaronder ook de Weensche zaak heeft geleden,” blijft immers de beschuldiging, dat mijn in Oct. en Nov. verleden jaar genoten vacantie de oorzaak der verdere vertraging is geweest. Dit moet ik nogmaals refuteeren. In die vacantie is niet de oorzaak der verdere vertraging gelegen. De in te stellen commissie zal ongetwijfeld tot deze slotsom komen.

Op de beschouwingen van den voorzitter over de „rustperiode” en den daarmee gepaard gaanden „stilstand der Maatschappijzaken” zal ik thans niet ingaan. Het zou maar de aandacht van de zaak zelve afleiden. Maar dit kan ik wel zeggen, dat gedurende de 15 jaar van mijn secretariaat in die rustperiode de Maatschappij bestuurlijk niet zóó met vacantie is geweest, als wordt voorgesteld, en dat, zoo noodig, daarin hoofdbestuursvergaderingen, zelfs buitengewone (spoedvergaderingen) zijn gehouden.

Amsterdam, 7 September 1920.

C. F. SCHREVE.

WETSONTWERP ZIEKENVERZORGING.

I

Met genoegen zullen velen met mij het artikel van VAN BRUGGEN hebben gelezen en met spanning zien wij het volgende tegemoet. Ook het ingezonden² van POSTHUMA, en diens wenken zullen aller aandacht getrokken hebben. Aangezien nu de gedachtenwisseling wel zal loskomen, en (naar ik hoop) zijn plaats in het *Tijdschrift* vinden, meen ik, dat het zeer aanbevelenswaardig is, de vergaderingen der afdelingen (waarin het ontwerp besproken zal worden) pas in het einde dezer maand te houden, opdat ieder onzer, door de stukken in het *Tijdschrift* de zaak eerst van verschillende kanten heeft leeren bezien. Dan pas zal de bespreking in de afdelingsvergaderingen het meeste nut kunnen afwerpen!

Reeds nu wil ik opmerken, dat de apotheekhoudende geneeskundige niet te vinden zal zijn voor een betaling per recept volgens tarief- en prijslijst; dit bleek trouwens duidelijk genoeg op de vergadering der platlandici te Utrecht. En wanneer VAN BRUGGEN met „deskundige hulp” een apotheek-assistente bedoelt, zal het overgrote deel der apotheekhoudende artsen fel daartegen zijn. Immers (ook Utrecht leerde dat!) voor velen is het bezit der apotheek volstrekt noodig voor het bestaan. Maar als dan een assistente daarvan betaald moet worden, zou de winst op de apotheek dikwijls in een verliespost overgaan, vooral, omdat de honoraria voor hen juist nu veel verhoogd zijn. (Het was dan ook hard noodig!) en de plotseling sterk toenemende vraag, die hulp nog heel wat duurder zou maken! Trouwens, bij het abonnementsstelsel is er geen omslag, daar ons honorarium even eenvoudig berekend wordt, als van elk niet-apotheekhoudend huisarts, door in plaats van met 4 met $7\frac{1}{2}$ of met 8 te vermenigvuldigen.

Wat beteekent art. 14 alinea 3? Als hiermede bedoeld wordt vergoeding voor rijtuighuur enz., dan lijkt mij dit zeer ongewenscht. Veel beter is dan een (geringe) verhooging van het vaste bedrag voor die patiënten, die in gemeenten wonen, waar geen arts gevestigd is.

Zou geen der collegae een regeling weten te bedenken, waardoor nachtvisites matig gehonoreerd konden worden, maar vooral, dat ook de patiënt iets (aan het ziekenfonds, niet aan ons) zou moeten betalen? Dat zou tevens een rem zijn, om de dokters, „die er toch voor zijn”, niet noodeloos uit het bed te kloppen.

Oss, 5 Augustus 1920.

CORN. A. VERBEEK.

II

In het laatste nummer van dit *Tijdschrift* betuigt VAN BRUGGEN zijn volkomen ingenomenheid met dit wetsontwerp en zijn groote tevredenheid met de samenstellers daarvan. Hij zegt o.a. :— „de specialisten mogen m.i. met dit ontwerp tevreden zijn”, en